

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΚΩΔΙΚΟΣ
1323

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Άθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 53ο - ΤΕΥΧΟΣ 497 ●
● ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α΄ 29) ●

ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΙΣ

Έγλωισμός άνταπάτης

Κάποτε ό προφήτης Ησαΐας στάλθηκε στά Ίεροσόλυμα, γιά νά κηρύξη. Στόν άπολογισμό του μίλησε άπογορευτικά στό Θεό: «Ήλθον και ούκ ήν άνθρωπος. Έκάλεσα και ούκ ήν ό είσακούων» (Ησ. ν΄ 2). Δέν βρήκα άνθρωπο. Άνθρωπος είναι ό ύπακούων, αυτός πού άκούει και ύποτάσσεται στην αυθεντία του Θεού. Και ή φωνή του Θεού είναι «μαγνητοφωνημένη» μέσα στην Άγία Γραφή. Γι΄ αυτό και ό ιερός Χρυσόστομος λέει, ότι άληθινός άνθρωπος είναι εκείνος, πού έχει έρωτα Γραφής, πού μελετά και εφαρμόζει τό λόγο της. «Ψυχής άνθρωπίνης ούδέν ούτω τεκμήριον, ως τών θείων έραν λόγων».

● Όσοι μέ τή χάρι του Θεού εργάζονται στό σκληρό έργο της άναμεταδόσεως του λόγου του Θεού, έχουν αίσθημα θλιβερό, πού τείνει προς τό άπελπιστικό. Αισθάνονται, ότι ή ψευδαισθησις της σωτηρίας επιπλέει επικίνδυνα στό χώρο της Έκκλησίας.

● Η ψευδαισθησις ύπάρχει, διότι οι πολλοί έχουμε δώσει σωτηριώδη σημασία στά έντάλματα τών ανθρώπων και όχι στην έντολή του Θεού. Άκολουθούν παραδόσεις ανθρώπων και όχι τή μία Παράδοσι, τήν Παράδοσι του Χριστού και της Έκκλησίας. Λέει ό Κύριος: «Ήκυρώσατε τήν έντολήν του Θεού διά τήν παράδοσιν ύμών. Ύποκριται, καλώς προεφήτευσε περί ύμών Ησαΐας λέγων: Έγγίξει μοι ό λαός ούτος τώ στόματι αυτών και τοίς χείλεσί με τιμά, ή δέ καρδιά αυτών πόρρω απέχει άπ΄ έμου· μάτην δέ σέβονται με, διδάσκοντες διδασκαλίας έντάλματα ανθρώπων» (Ματθ. ιε΄ 6-9).

Ή ψευδαισθησις είναι ό πιό ύπουλος κίνδυνος γιά τόν άνθρωπο.

• Φανταστήτε δέντρο ώραιό έξωτερικά. Έκει όμως πού τό θαυμάζουν όλοι, σέ λίγο τό θρηνοῦν. Τό δέντρο έπεσε. Ποίός τό έρριξε;

□ Οί τσεκουριές τοῦ ξυλοκόπου; "Όχι.

□ Άνεμος πολύ δυνατός, πού ξεριζώνει ακόμη καί δέντρα αιώνόβια; "Όχι.

□ Κάποια άρρώστια έξωτερική, πού προσβάλλει καί θανατώνει άκόμα καί έλατα πανύψηλα καί πλατάνια πελώρια; "Όχι.

□ Κάποιο σαράκι, πού χρόνια κατέτρωγε τίς ρίζες κρυφά καί τόν κορμό τοῦ δέντρου, αυτό είναι πού έκανε όλη τή ζημιά.

• Κάθε χριστιανός είναι δέντρο, φυτεμένο στόν κήπο τῆς Έκκλησίας, προωρισμένο βέβαια νά μεταφυτευθῆ στόν κήπο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

□ Ό όρθόδοξος χριστιανός κινδυνεύει κι άπ' τίς τσεκουριές, τίς επιθέσεις, αίρετικῶν.

□ Κινδυνεύει κι άπ' τόν άνεμο τῆς άθεΐας.

□ Κινδυνεύει κι άπ' τήν προβολή τῶν πειρασμῶν.

□ Κυρίως όμως κινδυνεύει άπ' τό σαράκι, πού κρύβεται μέσα του καί ύπουλα δουλεύει. Είναι ό έγωισμός. Πρόκειται γιά τόν συγκεκριμένο έγωισμό, πού όνομάζεται αὐταπάτη, φρεναπάτη, ψευδαισθησις τῆς θρησκευτικῆς καί πνευματικῆς μας καταστάσεως. Νομίζει ό όρθόδοξος, ότι είναι έν τάξει, διότι πράττει μερικές άκίνδυνες θρησκευτικές πράξεις. Έπιαναπαύεται καί δέν άγωνίζεται καί δέν άγωνιᾷ γιά τή σωτηρία του.

Καθρέφτης ἡ Γραφή

Ἡ ψευδαισθησις γεννιέται κυρίως άπ' τήν άγνοια τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

• Ἡ Γραφή είναι ό καθρέφτης, πού άποκαλύπτει τήν

αλήθεια. Δέν άποκαλύπτει μόνο τήν Ἀλήθεια τοῦ Οὐρανοῦ, πού είναι θαυμαστή. Ἀποκαλύπτει καί τήν αλήθεια τοῦ έσωτερικοῦ μας κόσμου, τήν πραγματικότητα τοῦ έαυτοῦ μας, πού είναι άπελπιστική.

• Ἡ Ἁγία Γραφή λειτουργεῖ ευεργετικά μέσα μας, καί διότι μέ τίς θεϊκές τῆς άκτίνες γίνεται άκτινογραφία καρδιάς καί παρουσιάζεται ἡ πραγματικότητα.

Στήν Ἁγία Γραφή βλέπουμε καί τά κλασικά παραδείγματα ανθρώπων μέ ψευδαισθήσεις.

□ Βλέπουμε π.χ. τήν ψευδαισθησι τοῦ φαρισαίου (Λουκ. ιη' 9-14). «Ἄπ' έξω κούκλα, άπό μέσα πανούκλα!» Ἔτσι θά συνοψίζουμε τήν περίπτωσί του.

Εὐσεβοφάνεια ἡ βιτρίνα, σκουπιδότοπος τό βάθος.

□ Βλέπουμε άκόμα τήν ψευδαισθησι τοῦ θρησκευτικοῦ εκείνου ανθρώπου, πού πλησίασε τό Χριστό, τοῦ πλουσίο (Ματθ. ιθ' 16-25). "Όλο τό Νόμο φαινόταν, πώς εἶχε τηρήσει. Κι όμως, χάθηκε. Δέν σώθηκε. Ἐκανε εκείνο, πού ό ίδιος επέλεγε καί πού γι' αυτόν ἦσαν εύκολα. Δέν έκανε εκείνο, πού ό Θεός τοῦ εἶπε, διότι τοῦ φάνηκε δύσκολο. Κολλημένος στόν ὕλη, στά λεφτά, δέν ἤθελε νά πετάξῃ μέ τά φτερά τῆς έλεμμοσύνης στόν αἰώνια ζωή, κι ἄς έλεγε πώς τήν ποθοῦσε.

Κι όταν ό Πέτρος εἶδε νέο άγνό καί ἠθικό νά χάνεται καί όταν άκουσε τόν Κύριο νά τονίξῃ πόσο δύσκολο είναι νά περάσῃ άνθρωπος στόν αἰώνια ζωή, φοβισμένος ρώτησε: «Καί τίς δύναται σωθῆναι;» (Ματθ. ιθ' 25). Καί σημειώνει ό ιερός Χρυσόστομος: «Τί δέδοικας, ὦ μακάριε Πέτρε; Τί άγωνιᾷς; Τί τρέμεις; Πάντα έρριψας, πάντα άφῆκας. Περί τῶν πλουτούντων ό λόγος εκείνων κατηγορία τό λεγόμενον. Σύ δέ έν πενία καί άκτημοσύνη διατελεῖς ζῶν. Ἀλλ' οὐ τό έμαυτοῦ σκοπῶ,

φησίν, ἀλλά καί τό ἐτέρων συμφέρον ζητῶ. Διά τουτο ὑπέρ τῶν καθ' ἑαυτόν θαρρῶν, ὑπέρ τῶν ἄλλων τήν πεῦσιν προσήγαγε λέγων: «Τίς δύναται σωθῆναι;» (Ε.Π.Ε. 27,624). Μετάφρασις: Τί φοβᾶσαι, μακάριε Πέτρε; Τί ἀγωνιάς; Τί τρέμεις; Ἐσύ ὄλα τά προσέφερες, ὄλα τά ἐγκατέλειπες. Ὁ λόγος αὐτός τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τῶν πλουσίων στρέφεται. Ἐσύ μή φοβᾶσαι, ἀφοῦ δέν εἶσαι πλούσιος καί ζῆς μέ φτώχεια καί ἀκτημοσύνη. Δέν ἐνδιαφερόμαί, λέει ὁ Πέτρος, γιά τό δικό μου συμφέρον, ἀλλά ζητῶ τό συμφέρον τῶν ἄλλων. Ἐλπίζοντας γιά τόν ἑαυτό του, ἔκανε τήν ἐρώτησι γιά τούς ἄλλους: Ποιός μπορεῖ νά σωθῆ;

Καί ἄν ἀκόμα νομίζουν μερικοί, ὅτι βρίσκονται καί ζοῦν κοντά στό Χριστό τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως, καί τότε δέν μποροῦν νά μήν ἀνησυχοῦν γιά τούς ἄλλους.

Εἶναι πολλοί οἱ ἐν Χριστῶ ἀδελφοί μας, πού ἔχουν πλανηθῆ ἀπ' τή θανατηφόρα ψευδαίσθησι. Προχωροῦν καμαρωτοί, μέ κάποια θρησκευτική σημαία στό χέρι καί τραβᾶνε γιά τήν κόλασι. Μοιάζουν σάν νά πηγαίνουν κατὰ δικούς χαμογελώντας στό γκρεμό!

Τί κάνουμε; Τί νά κάνουμε;

Ἄν προσέχαμε τήν Ἁγία Γραφή, θά μάς εἶχαν ἀνησυχήσει τρεῖς λόγοι της. Ὁ ἕνας τοῦ προφήτη Ἡσαΐα, ὁ ἄλλος τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὁ τρίτος τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

• Οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν τήν ψευδαίσθησι, ὅτι οἱ γιορτές τους καί τά πανηγύρια τους εἶναι ἀρεστά στό Θεό. Ἄλλ' ἦρθε ἡ ἀπάντησις τοῦ Θεοῦ, διά στόματος Ἡσαΐα:

«Θυμίαμα, βδέλυγμά μοι ἐστιν. Τάς νομηνίας ὑμῶν καί τά σάββατα καί τάς ἐορτάς ὑμῶν μι-

σεῖ ἡ ψυχὴ μου. Ἐγενήθητέ μοι εἰς πλησμονήν» (Ἡσ. α' 13-14).

– *Σιχαίνομαι τίς προσφορές τῆς λατρείας σας. Μισεῖ ἡ ψυχὴ μου τά πανηγύρια σας καί τίς γιορτές σας. Χόρτασα ἀπ' τίς ἀνοησίες σας!*

Ἄν γιά τά πανηγύρια ἐκεῖνα τῶν Ἰουδαίων ἐκφράξη ὁ Θεός τήν ἀποδοκιμασία Του, ποιά θεϊκή ἀποδοκιμασία ἐξασφαλίζουν τά σημερινά πανηγύρια, ὅπου ἐπικρατοῦν οἱ ἀταξίες, οἱ ἐπιδείξεις, ἡ χρηματολατρεία, ἡ θρησκευοκαπλεία, τό παραθρησκευτικό ἐμπόριο;

Γιά τήν ἀλλοίωσι τῆς λατρείας τοῦ Θεοῦ εἴμαστε ἀπείρως περισσότερο ὑπεύθυνοι ἐμεῖς οἱ λεγόμενοι ὀρθόδοξοι χριστιανοί, διότι ζοῦμε στόν καιρό τῆς χάριτος. Ἔχουμε τό φῶς τῆς θείας ἀποκαλύψεως. Ἀκούσαμε ἀπ' τά χεῖλη τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας περὶ τῆς ἐν πνεύματι λατρείας (Ἰωάν. δ' 23-24).

• Ἐνῶ ζοῦσαν μέ κάποια ψευδαίσθησι οἱ Ἰουδαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Προδρόμου, κάτι μέσα τους ἔλεγε, πῶς δέν βυθίζουσαν σωστά. Μέ ἀγωνία ρωτᾶνε τόν Προφήτη Ἰωάννη: «Καί ἡμεῖς τί ποιήσομεν;». Τί νά κάνουμε;

□ Ἄν ρωτοῦσαν τούς ψευδαδέλφους τῆς ἐποχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σίγουρα θά ἔπειρναν τήν ἐξῆς ἀπάντησι:

– *Νά κάνετε περιτομή! Νά τηρῆτε ὅλες τίς τελετουργικές διατάξεις τοῦ Νόμου!*

□ Ἄν ρωτοῦσαν τούς ψευδαδέλφους τῆς ἐποχῆς μας, ἀνάλογη θά ἦταν ἡ ἀπάντησις:

– *Νά κάνετε σαρανταλείτουργα! Νά στείλετε λεφτά σ' ὅσα μπορεῖτε περισσότερα μοναστήρια, γιά νά κάνουν γιά σᾶς λειτουργίες «ιδιωτικές». Νά κάνετε πενήντα εὐχέλαια! Νά πᾶτε στά τάδε καί τάδε προσκυνήματα καί ν' ἀνάψτε λαμπάδες σάν τό μπόϊ σας! Ἔ! Νά κάνε-*

τε και μερικά ταξίδια στους αγίους τόπους!

Τέτοια, λοιπόν, ήταν ή απάντησις του Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου; Έδωσε παραγγελίες για εύκολες και ανώδυνες θρησκευτικές ενέργειες; Φυσικά όχι. Ο Ιωάννης ήταν προφήτης. Κι ο προφήτης λαλεί τά ουσιώδη. Άποβλέπει στην ύγεια της ψυχής. Πάσχει για την αληθινή σωτηρία των ανθρώπων.

Νά, λοιπόν, μερικές απ' τίς Προδρομικές αγίες απαντήσεις:

□ «Ποιήσατε καρπούς αξίους της μετανοίας».

Έμπρακτα και έμπονη μετανοία! ή μία του συμβουλή.

□ «Ο έχων δύο χιτώνας μεταδώτω τῷ μὴ ἔχοντι, και ὁ ἔχων βρώματα ὁμοίως ποιείτω».

Έλεημοσύνη! ή άλλη του συμβουλή. Έλεημοσύνη τόση, ὥστε νά δίνης στὸν ἄλλον, ὅσα ἔχεις κι ἐσύ, ή μᾶλλον, νά κρατᾶς για τὸν ἑαυτό σου μονάχα τὰ ἀναγκαῖα για κάθε χρεια. Νά μοιράζεσαι τὰ λεγόμενα δικά σου με τούς ἄλλους, πού εἶναι ὄντως δικοί σου, μέλη τοῦ ἴδιου σώματος, ἀδελφοί σου ἐν Χριστῷ.

□ «Ἀρκείσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν» (Λουκ. γ' 8-14).

Τιμιότητα ἐπαγγελματική! ή τρίτη συμβουλή του. Μόνο με τόμισθό απ' τὸν τίμιο ἰδρώτα θά περνᾶτε τή ζωή σας. Ἄτιμο χρῆμα, οὔτε στό ἐλάχιστο δέν θά μπαίνη στό πορτοφόλι σας.

• Περπατάμε κι ἐμεῖς με τήν ψευδαίσθησι της σωτηρίας. Ὅλο και κάποια ἐξωτερική σχέση ἔχουμε με ναούς, με ἱερεῖς, με ἐπισκόπους, με ἀγιωτικά, με προσκυνήματα.

Ὅλο και κάποιο μαξιλαράκι μᾶς φτιάχνει ὁ Σατανᾶς, για νά κοιμίζουμε τή συνείδησι.

Ἄλλ' ὁ ἀπόστ. Παῦλος θέλει νά μᾶς ξυπνήση. Μᾶς παραγγέλλει: «Μετά φόβου και τρόμου τήν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε» (Φιλιπ. β' 12).

Γραφή και αὐτογνωσία

Ἡ μελέτη της Ἁγίας Γραφῆς, με ὀδηγούς πάντοτε τούς θεοφόρους Πατέρες, μᾶς ἀπαλλάσσει κι ἀπ' τή θρησκευτική πλάνη, πού ἀφορᾶ και στην ἀλήθεια και στη ζωή, και στό δόγμα και στό ἦθος. Με τήν Ἁγία Γραφή ἀποκαλύπτονται μπροστά μας και οἱ δύο κόσμοι:

• Ο ἕνας εἶναι ὁ κόσμος τοῦ Οὐρανοῦ. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἡ τῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις τῶν οὐρανῶν ἐστίν ἀνοιξις» (Ε.Π.Ε. 8α, 350).

• Ο ἄλλος εἶναι ὁ κόσμος της ψυχῆς μᾶς. Με τή συνεχή και ἐπισταμένη μελέτη τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ὀδηγοῦμαστε και στη θεογνωσία και στην αὐτογνωσία.

Ἄν δέν ἀκοῦμε ἄλλον, ἀφοῦ ή «καθησυχαστική» και «καθιστική» θρησκευτική ζωή μᾶς κρατᾶ σέ παχυδερμική ἀπάθεια, ἄς μᾶς συγκινήση τουλάχιστον ή ἀγωνία τῶν Ἁγίων, ή ἀγωνία ἑνός Παύλου.

Ἄς μᾶς συγκλονίση τό Αἷμα τοῦ Σταυροῦ, πού δέν χύθηκε, για νά τρέχουμε ἐμεῖς πίσω ἀπ' τὰ φτωχά θρησκευτικά στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

Ἄς μᾶς συγκινήση τό αἷμα τῶν Ἁγίων, πού θυσιάστηκαν ὄχι για τὰ θρησκευτικά παραμύθια, ἀλλά για τήν Ἀλήθεια.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Μεταμόρφωσις - 6 Αυγούστου

Θέμα όρατότητας

Η ψηλότερη κορυφή

Οί όρειβάτες κάθε φορά πού ανακαλύπτουν καινούργια, ψηλότερη κορυφή, νέα έκπληξι αισθάνονται. Ζούν ένα νέο θαυμασμό. Ή θέα καταπληκτικώτερη. Μέχρι πού κάποτε φτάνουν στην ψηλότερη κορυφή, στό Έβερεστ, στό Ίμαλαία.

- Η κορυφή του Θαβώρ είναι ύψηλότερη από όλες τις κορυφές του κόσμου. «Όρος ύψηλόν» τό όνομάζει ό ευαγγελιστής Ματθαίος (ιζ' 1).

Τό ύψος του κάπου 500 μέτρα. Αν τό συγκρίνουμε μέ τούς γύρω λόφους, είναι τό ύψηλότερο. Αν τό συγκρίνουμε πνευματικά, είναι όχι άπλως τό ύψηλότερο όρος, άλλ' όρος πανύψηλο.

- Οί κορφές των βουνών άγγίζουν τά σύννεφα. Ή κορυφή του Θαβώρ τή μέρα της Μεταμορφώσεως άγγιξε τον ούρανό των ούρανών.

Ήλλ' όσα βουνά κι αν άνεβήκαμε, τή χαρά πού ένιωσαν οι τρεις Μαθητές πάνω στό Θαβώρ δέν τήν αισθανθήκαμε. Ό Πέτρος έκφράζοντας τήν ευχαρίστησι τή δικη του και των άλλων δύο, προτείνει: «Καλόν έστιν ήμäs ώδε είναι» (Ματθ. ιζ' 4).

Τί όμορφα εκεί πάνω! Κι άς ήταν κατάξερους βράχος. Κι άς έκαιγε ό ήλιος καυτός. Κι άς μήν είχαν καθόλου δροσιά. Αισθάνονται άπόλαυσι άπερίγραπτη.

Δέν είχαν άπλως άνεβή στό φυσικό Θαβώρ. Είχαν άνεβή στό πνευματικό Θαβώρ. Στο Θαβώρ της Μεταμορφώσεως.

- Σ' αυτό τό Θαβώρ δέν άνεβαίνει κανείς μόνος. «Παραλαμβάνει ό Ίησους τον Πέτρον και Ίάκωβον και Ίωάννην και άναφέρει αυτούς εις όρος ύψηλόν» (Ματθ. ιζ' 1). Τούς πήρε ό Ίησους και τούς άνέβα-

σε. Μόνο μέ τον Ίησού Χριστό μπορούμε ν' άνεβούμε στό Θαβώρ.

Τό Θαβώρ δέν ανακαλύπτεται· άποκαλύπτεται. Άποκαλυπτικό τό γεγονός, πού συνέβη εκεί.

Δυό άποκαλύψεις του Χριστού

Τί άποκαλύφτηκε πάνω στό Θαβώρ;

- Ό Χριστός!

Ή παρουσία του Χριστού στον κόσμο είναι μιá άποκάλυψις.

Ό Χριστός δέν είναι μιá ιδέα, πού μόνο τά δυνατά μυαλά μπορούν νά τήν ανακαλύψουν. Δέν είναι ένα κοινωνικό σύστημα, πού τά άνήσυχα πνεύματα μπορούν νά τό συλλάβουν. Είναι ή άποκάλυψις του Θεού. Και ή άποκάλυψις αυτή είναι διπλή.

- Η μιá είναι κοινή, για όλους.

- Όσοι είχαν μάτια νά βλέπουν, έβλεπαν τά θαύματα του Χριστού, πού κανένας άλλος δέν είχε κάνει μέ τέτοια εύκολία, σε τέτοια έκτασι και τόσο πλούτο.

- Όσοι είχαν αυτιά ν' άκούνε, πρόσεχαν τά λόγια του Χριστού, πού είναι άποκάλυψις θείων αληθειών.

- Όσοι δέν έχουν τυφλοπάνι προκαταλήψεως στα μάτια και βουλοκέρι αντιπάθειας στ' αυτιά, μπορούν νά θαυμάσουν τό άποκαλυπτικό μεγαλειό του Ίησού.

- Η άναμάρτητη ζωή Του, ή ασύγκριτη διδασκαλία Του, τ' άμέτρητα θαύματά Του, ή σταυρωμένη αγάπη Του, ή ένδοξη άνάστασις Του, τό ζωντανό Του «παρών» στην Ίστορία, άποκαλύπτουν τή θεϊκή μορφή του Ίησού Χριστού.

- Η άλλη άποκάλυψις:

Είναι εκείνη, πού φανερώνει τήν υπερέκτασι λάμψι του άκτίστου Θεού. Ό Χρι-

στός σ' αυτή τή ζωή, στους πιστούς, φανερώνεται ως Θεός, αλλά ντυμένος τήν ανθρώπινη φύσι. Ὡς Θεάνθρωπος. Ἔτσι ἀντέχουν οἱ δυνάμεις μας νά τόν βλέπουν.

Θάρθη ὁμως ἡ στιγμή, πού ὁ ἴδιος ὁ Χριστός θά φανερωθῆ ὅπως εἶναι, μέ τή λάμψη καί τό φῶς τῆς Θεότητας. Θά φανερωθῆ ὅπως φανερώθηκε στή Μεταμόρφωσι.

Ὁ ἴδιος Χριστός ἀλλάζει μορφή.

- Ἀποκάλυψε τή μορφή τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου.

- Ἀποκάλυψε μέρος τοῦ ἀκτίστου φωτός.

Ἄπερίγραπτο θέαμα

- Ἄν τά μάτια μας ἀντέχουν νά κοιτάξουν κατάματα τόν ἥλιο ενός καλοκαιριάτικου μεσημεριοῦ, ἄλλο τόσο ἀντέχουν ν' ἀτεινίσουν τόν ἥλιο τῆς Θεότητας, πού θέλησε ν' ἀποκαλυφθῆ στό Θαβώρ κατά τή Μεταμόρφωσι.

- Ἄν τά χέρια μας ἀντέχουν νά ἐρευνήσουν ψηλαφητά τή φωτιά, ἄλλο τόσο οἱ αἰσθήσεις μας ἀντέχουν νά ἐρευνήσουν ψηλαφητά τό πῦρ τῆς Θεότητας.

- Ἡ ἀνθρώπινη αἴσθησις δέν ἔχει τή δυνατότητα νά περιγράψῃ τά ὑπερκόσμια.

Φανταστήτε ἀνθρωπο, πού ζῆ ὅλη του τή ζωή σέ σκοτεινή σπηλιά καί φωτίζεται μ' ἕνα δαδί. Σ' αὐτόν, πού ποτέ δέν τόν ἀγγίξαν οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ὅ,τι κι ἂν πῆς γιά τόν ἥλιο, εἶναι ἀπερινόητο. Ἔτσι κι ἐμεῖς. Δέν μπορούμε νά καταλάβουμε τό θεῖο φῶς τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Ἐπειδή, λοιπόν, ὁ ἀνθρωπος τῆς σπηλιάς δέν εἶδε ποτέ ἡλιακό φῶς, σημαίνει, ὅτι δέν ὑπάρχει ἥλιος; Ἐπειδή οἱ ἀνθρωποι εἴμαστε αἰσθησιακοί καί δέν ἔχουμε δεῖ τό ἄκτιστο φῶς, σημαίνει πῶς δέν ὑπάρχει ὁ ἥλιος καί τό φῶς τῆς Θεότητας;

- Ἀπόδειξις, ὅτι εἶναι ἀπερίγραπτη ἡ Μεταμόρφωσις, εἶναι κι ὁ τρόπος πού τήν παρουσιάζει ὁ Εὐαγγελιστής. Δέν μπορεί νά περιγράψῃ τήν οὐσία τοῦ θείου Φωτός. Γι' αὐτό χρησιμοποιοῖ δύο ἐπίγειες εἰκόνες: τόν ἥλιο καί τό χιόνι.

Τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ «ἐλαμψεν ὡς ὁ ἥλιος». Τά ἱμάτιά Του ἔγιναν «λευκά ὡσεὶ χιών» (Ματθ. ιζ' 2).

- Ἀπόδειξις, ὅτι δέν ἀντέχει ὁ ἐπίγειος

ἀνθρωπος ν' ἀτεινίσῃ τό πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, εἶναι καί ἡ ἀντίδρασις τῶν τριῶν Μαθητῶν μπροστά στό θέαμα. Βρίσκονταν μπροστά σέ οὐράνια τηλεοπτική ὀθόνη. Μπροστά τους μεταμορφώνεται ὁ Χριστός. Γιά λίγο ἀπολαμβάνουν τό θέαμα, ἀλλ' ἀμέσως νεφέλη φωτεινή τούς σκεπάζει.

Εἶναι ἀδύνατον νά συνεχίσουν τήν παρακολούθησι τοῦ οὐρανοῦ θεάματος. Πέφτουν κατά γῆς ἀπό τό θάμβος.

Ὁρατότητα ὁρώμενου καί ὁρώντος

Ἔχουμε πρόβλημα ὁρατότητας.

Ἐπάρχουν ἀνθρωποι, πού, παρ' ὅλη τή μόρφωσι καί σοβαρότητα τους, λένε:

—*Ποῦ εἶναι ὁ Θεός; Γιατί δέν Τόν βλέπουμε μέ τά μάτια μας; Ἄν δέν τόν δῶ μέ τά μάτια μου, δέν πιστεύω ὅτι ὑπάρχει.* «Ἐάν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω» (Ἰωάν. κ' 25).

Δέν ὑπάρχει ὁρατότητα. Ἐπάρχουν ἄστρα, πού ἐμεῖς δέν τά βλέπουμε, κι ὁμως λάμπουν στόν οὐρανό.

- Ἡ ὁρατότητα ἐξαρτᾶται κι ἀπ' τό ὁρώμενο κι ἀπ' τόν ὁρώντα.

Παράδειγμα: Ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὑπάρχει. Εἶναι τό ὁρώμενο, ἐκεῖνο πού θέλουμε νά δοῦμε.

Πολλές φορές βλέπουμε τήν κορυφή. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι καθαρή. Ἄλλες φορές ὁμως δέν τήν βλέπουμε. Ἡ ἀτμόσφαιρα δέν εἶναι καθαρή, ὁ ὀρίζοντας εἶναι μουντός, ἡ ὀμίχλη ἔχει καλύψει τό χῶρο γύρω. Στήν περίπτωσι αὐτή ἡ ὁρατότητα μειώνεται. Μερικές φορές ἐκμηδενίζεται. Καί λέμε, πῶς ἔχουμε «ὁρατότητα μηδέν».

Ἡ ὁρατότητα στήν προκειμένη περίπτωσι δέν ἐξαρτᾶται ἀπ' τό ὁρώμενο. Ἐξαρτᾶται κι ἀπ' τόν ὁρώντα ἀνθρωπο.

- Διαφορετικά βλέπει ὁποιος ἔχει μυωπία.

- Διαφορετικά ὁποιος ἔχει πρεσβυωπία.

- Διαφορετικά ὁποιος φοράει γυαλιά.

- Διαφορετικά ὁποιος διαθέτει κιάλια.

- Διαφορετικά ὁποιος ἔχει τηλεσκόπιο.

- Διαφορετικά ὁποιος εἶναι ἀνεβασμένος ψηλά μέ ἀεροπλάνο.

- Διαφορετικά ὁποιος διασχίζει τούς αἰθέρες μέ διαστημόπλοιο.

- Ἡ ὁρατότητα ποικίλλει.

Υπάρχουν και άνθρωποι, πού έχουν όρατοτητα μηδέν, οί τυφλοί.

• Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μέ τή θέα του Θεού. Έξαρτάται απ' τήν όρατότητα. Κάποτε ήταν τελείως άόρατος ό Θεός: «Θεόν ουδείς έώρακε πώποτε ό μονογενής Υιός ό ών εις τόν κόλπον του Πατρός, έκείνος έξηγήσατο» (Ιωάν. α' 18). Ό Ίδιος θέλησε νά φανερωθή. Διέλυσε τά σύννεφα τής άμαρτίας, πού Τόν έκρυβαν, και άποκαλύφθηκε. «Θεός έφανερώθη έν σαρκί» (Α' Τιμ. γ' 16).

Η όρατότητα από πλευράς Θεού, από πλευράς του όρωμένου, δέν είναι πλέον όρατότητα μηδέν. Φανερώθηκε σαρκωμένος, ντυμένος τήν ανθρώπινη φύσι.

Γιά νά Τόν βλέπουμε, έστω και λίγο, όπως μάς φανερώνεται, χρειάζεται νά λειτουργή σωστά και ή δική μας όρατότητα.

Μέ βλαμμένα μάτια, μέ κλειστά μάτια, μέ κατάκλειστα τά μάτια τής ψυχής, πώς μπορούμε νά δούμε τό Θεό;

Μέ κατάκλειστα τά παράθυρα τής ψυχής πώς μπορούν οί άκτινες του θείου φωτός νά μπουν μέσα μας;

• Θέλεις νά βλέπης τό Θεό; Πάρε τά κυάλια τής πίστεως και άγνάντεψε τό άπειρο. Θ' άπολαύσης μεγαλειο.

Υπάρχουν δέ άνθρωποι, οί άγιοι, οί όσιοι, οί καθαροί στην ψυχή, πού έχουν πιά ανεπτυγμένη πνευματική όρατότητα. Βλέπουν όσα δέν βλέπουμε έμεις οί παχυλοί.

Διαθέτουν πλούσια τή χάρι του Θεού.

Ζούν μέσα στην άκτιστη χάρι του Θεού.

Μήν άμφιβάλλεις, ότι αυτοί βλέπουν περισσότερα από όσα έμεις, όπως δέν άμφιβάλλεις, ότι εκείνος πού διαθέτει τηλεσκόπιο βλέπει περισσότερα άστρα από όσα βλέπουμε έμεις μέ γυμνό όφθαλμό.

Μεταμόρφωσις πνευματική

Τό Θαβώρ είναι κορυφή. Έμεις βρισκόμαστε στους πρόποδες, στην πεδιάδα. Θέλουμε ν' ανέβουμε κάποτε στό Θαβώρ τής ουράνιας δόξας; Πρέπει νά παλαιψουμε στην πεδιάδα τής παρούσης ζωής. Η πάλη μας γίνεται ανάμεσα σέ δύο φωνές.

• Η μια είναι ή φωνή του κόσμου. Ίδέες, σειρήνες του κόσμου, μάς σαγηνεύουν, μάς ηλεκτρίζουν. Μάς παρασύρουν.

• Η άλλη φωνή είναι υπερέκσμοια. Δοιεί τους αιθέρες. Δέν είναι φωνή τής γής. Είναι φωνή του ουρανού. Δέν μιλάει άνθρωπος. Μιλάει ό Θεός Πατέρας.

Άνθρωποι του κόσμου! Προσοχή! Προσοχή! Μιλάει ό Θεός. Είναι ή φωνή τής Καινής Διαθήκης. Λίγα λόγια, αλλά τί λόγια! Άν πιστεύαμε τά λόγια του Θεού, πού άκούστηκαν στό Θαβώρ τής Μεταμορφώσεως, άν τά έφαρμόζαμε, ό κόσμος θά μεταμορφωνόταν σέ παράδεισο.

Νά ή φωνή του ουρανού Πατέρα: «Ουτός έστιν ό υιός μου ό αγαπητός, έν ώ ευδόκησα: αυτού άκούετε» (Ματθ. ιζ' 5).

Είναι λόγια, πού βεβαιώνουν τή Θεότητα του προσώπου του Χριστού. Ορίζουν τή στάσι μας μπροστά στό πρόσωπο του Χριστού. Στάσις ύπακοής.

• «Αυτού άκούετε».

Ό,τι λέει ό Χριστός, αυτό νά κάνουμε. Νά μή δίνουμε έμπιστοσύνη σέ λόγια ανθρώπων. Νά δίνουμε άπόλυτη πίστι στό λόγο του Χριστού.

Οί άνθρωποι μέ τίς θεωρίες και πράξεις τους μάς παραμορφώνουν. Ό Χριστός μέ τά λόγια Του, τή σταυρική Του θυσία, τήν άνάστασί Του και τήν παρουσία Του στή ζωή τής Έκκλησίας μάς μεταμορφώνει.

Άν σάν άτομα δεχτούμε τό Χριστό ως άρχηγό τής ζωής μας, άν σάν κοινωνία δεχτούμε τό Χριστό ως κυβερνήτη, τότε θά γίνη και σύγχρονο γεγονός ή μεταμόρφωσις.

• Η ζωή μας θ' αλλάξη.

• Η κοινωνία μας θ' ανυψωθή.

• Η ανθρωπότητα θ' αποτελή ένα νέο κόσμο, πού θά φωτίζεται απ' τό φώς του Θαβώρ, απ' τό φώς τής θείας Μεταμορφώσεως, απ' τό φώς του Θεού.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ δικτατορία τῆς φωνασκίας!

Φωνάζουν! Δέν ψάλλουν. Ὑψώνουν τέτοιες **κορῶνες**, πού ὄχι ἀπλῶς ἐνοχλοῦν τούς ἐκκλησιαζομένους χριστιανούς, ἀλλά κυριολεκτικά τούς «*σπᾶνε τά τίμπανα*». Πρόκειται γιά τούς περισσότερους δυστυχῶς ψάλτες, πού ἀπό «*ἱεροψάλτες*» καταντοῦν φιγουρατζήδες «*τροβαδοῦροι*». Δέν φτάνει, πού κατέλαβαν μιά θέσι, πού δέν τούς ἀνῆκει, ἀφοῦ ἀνῆκει στό λαό, αὐτοί ὄχι μόνο δέν διακονοῦν τό Θεό καί τόν εὐσεβῆ λαό, ἀλλά καί «ἐκνευρίζουν».

● Ἔχουν τήν ἐντύπωση, ὅτι εἶναι σπουδαῖοι αἰοιοί. Καί δίνουν ὅλο τό **ἐπιδεικτικό τους μένος**, γιά ν' ἀκουστοῦν, εἰ δυνατόν, καί στούς γύρω ἀπ' τό Ναό δρόμους.

● Δέν κατάλαβαν ποτέ, ὅτι δέν εἶναι τραγουδιστές ἐνός κοσμικοῦ κέντρου, ἀλλά **προσευχόμενες** στόν Κύριο ἀμαρτωλές ὑπάρξεις, ὅπως ὅλοι μας.

Ἡ ψαλμωδία δέν εἶναι μόνο μουσική τέχνη. Εἶναι κυρίως ἡ **τέχνη τῆς προσευχῆς**. Ψάλλει κανεῖς ὄχι ἐπειδή γνωρίζει καλά μουσική, ἀλλ' ἐπειδή ἐπιθυμεῖ διακαῶς νά προσευχηθῆ.

Σαφῶς ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τό ψάλσιμο ὄχι μέ καμμιά καλλιτεχνική διαδικασία, ἀλλά μέ τήν **ἰκεσία**, μέ τήν προσευχή. «Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δέ καί τῷ νοί. Ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δέ καί τῷ νοί» (Α' Κορ. ιδ' 15).

● Δέν κατάλαβαν οἱ περισσότεροι ψάλτες καί τά ἐκκλησιαστικά συμβούλια, πού ἐπιλέγουν τούς ψάλτες, ὅτι τό ψάλσιμο δέν εἶναι τόσο θέμα φωνῆς, ὅσο θέμα καρδιάς. Καί κάτι ἀκόμα σπουδαιότερο, ὅτι τό **ψάλσιμο** ὄχι μόνο δέν συγκρίνεται, ἤ δέν ὑποκαθιστᾶ τό λόγο, τό **κήρυγμα**, ἀλλά καί ὑποβοηθεῖ τίς ψυχές, γιά νά ἠρεμήσουν πνευματικά, ν' ἀνεβοῦν προσευχητικά καί ν' ἀκροαστοῦν τό λόγο τοῦ Εὐαγγελίου.

Πῶς ἀλλιῶς νά ἐξηγηθοῦν τά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πλουσίως, ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς ἐν καρδίᾳ ᾄδοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ» (Κολοσ. γ' 10).

● Δέν θέλουν οἱ ψάλτες (ὄχι φυσικά ὅλοι) νά νοήσουν, ὅτι δέν ψάλλουν γιά τό χειροκρότημα τοῦ **θαυμασμοῦ**, ἀλλά γιά τήν εὐχαριστία καί τή **δοξολογία** τοῦ Θεοῦ.

Ἐρωτᾶται:

- Ψάλλουν γιά νά ὑμνήσουν τό Θεό, ἢ γιά νά ἐξυψώσουν τόν ἑαυτό τους;
- Ψάλλουν γιά νά βοηθηθοῦν καί νά βοηθήσουν στήν πνευματική ἀνάτασι, ἢ διότι ἔχουν «*μεράκι*»;
- Ψάλλουν γιά νά **συμπάλη** κι ὁ λαός, ἢ γιά νά ξεχωρίζουν ὡς σπουδαῖοι «*μαῖστορες*»;
- Ψάλλουν πρός «*τό θεαθῆναι*», ἢ πρός **δόξαν Θεοῦ**; «Πάν ὅ,τι ἄν ποιῆτε ἐν λόγῳ ἢ ἐν ἔργῳ, πάντα ἐν ὀνόματι Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καί πατρὶ δι' αὐτοῦ» (Κολοσ. γ' 17).

Οἱ λειτουργοί, οἱ προεστώτες τῆς Εὐχαριστιακῆς συνάξεως, παραδίνουν τό **ἀναλόγιο**, ὄχι ἀναλόγως τῆς φωνῆς ἢ τῆς μουσικῆς τέχνης μόνο, ἀλλά κυρίως ἀναλόγως τῆς **εὐλαβείας** καί τοῦ **φόβου τοῦ Θεοῦ**.

Ἄσυμβίβαστος κήρυκας

† Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος

• Δέν εἶχε ἀποφοιτήσει ἀπό θεολογική σχολή. Εἶχε ὅμως ἐπιφοιτήσει μέσα του ἡ χάρις, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας. Πρόκειται για τό μακαριστό πλέον ἱεροκήρυκα πατέρα Ἀθανάσιο Μυτιληναῖο, τόν ἡγούμενο καί πνευματικό τῆς Λάρισας. Ἀναχώρησε γιά τούς οὐρανοὺς στά τέλη Μαΐου 2006 σέ ἡλικία 79 ἐτῶν.

Ἄν γιά τούς ψαράδες τῆς Γαλιλαίας ἰσχύει τό «ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθεολόγει», γιά τόν π. Ἀθανάσιο, τόν ἐκλεκτό αὐτό καί σεμνό κληρικό, ἰσχύει: «**Ἀπό τήν τεχνολογία στή θεολογία**».

Λίγοι θεολόγοι, κληρικοί ἢ λαϊκοί, μποροῦν νά συγκριθοῦν μέ τό θεολόγο τῆς χάριτος, τόν π. Ἀθανάσιο, ἰδίως στή γνῶσι καί ἐπίγνωσι τῆς **Ἁγίας Γραφῆς**.

• Δέν ἦταν πάντοτε ἀρεστός στό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο τῆς τοπικῆς Μητροπόλεως. Καίτοι εἶχε μοχθήσει γιά τήν ἀνέγερσι τῆς **ἱ. Μονῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου Κομνηνείου**, στό Στόμιο τοῦ Κισσάβου, καί γιά τήν ὀργάνωσι τῆς περὶ αὐτόν μοναστικῆς ἀδελφότητος, οὐδέποτε ἡ σκοπιμότητα γιά τό «ἔργο» του ἔκαμψε τήν ἐμμονή του γιά τήν κανονική καί ἠθική τάξι στήν Ἐκκλησία.

Ἐμεινε σταθερός στόν κανονικό Μητροπολίτη **Λαρίσης Θεολόγο**, πού ἡ διπλῆ δικτατορία ἐξεδίωξε ὅλως ἀδίκως τόν Ἰούλιο τοῦ 1974.

Ἦσχι ἀπλῶς θαύμαζε καί σεβόταν τόν ὄσιο ἐκεῖνο ἐπίσκοπο, ἀλλά καί δέν ἀναγνώρισε ὅλους τούς **μοιχεπιβάτες**, πού ἄρπαξαν τό Μητροπολιτικό θρόνο τῆς Λαρίσης μετά τήν ἀντικανονική ἐκθρόνισι τοῦ μακαριστοῦ ἤδη Θεολόγου.

Ἡ ἀλύγιστη στάσις του ποικιλοτρόπως τοῦ στοίχισε.

Εἶδε, οἱ πολυπληθεῖς κηρυκτικές του συνάξεις νά βάλλωνται καί νά διώκονται.

Εἶδε πνευματικά του παιδιά νά προβληματίζονται καί νά τόν πικραίνουν.

Εἶδε καί μέλη τῆς μοναχικῆς του ἀδελφότητος νά κάμπτωνται ἀπ' τόν πολυετῆ διωγμό ἐκ μέρους τοῦ ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου.

Ἄλλ' ὁ πατήρ Ἀθανάσιος, ὅπως ὁ ὁμώνυμος ἅγιός του, δέν ὑποχώρησε.

• Δέν εἶχε πάντοτε σταθερή ὑγεία. Ἀλλά στάθηκε ἀκαταπόνητος **στό ἔργο τοῦ κηρύγματος**. Θά μπορούσε νά πῆ μαζί μέ τόν ἀπόστολο Παῦλο: «Ὁμειρόμενοι ὑμῶν εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τό εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί τās ἑαυτῶν ψυχάς, διότι ἀγαπητοί ἡμῖν γεγέννησθε» (Α΄ Θεσ. β΄ 8).

Σέ χιλιάδες ὑπολογίζονται οἱ ὁμιλίες τοῦ ζηλωτοῦ κληρικοῦ ἀρχιμ. Ἀθανασίου Μυτιληναῖου. Κυκλοφοροῦν σέ κασέττες καί CD.

Τό στόμα του φάνηκε νά σφραγίζεται. Μά ὁ **λόγος του θά τρέχει** (Β΄ Θεσ. γ΄ 1) γιά πολλά χρόνια.

Πάτερ Ἀθανάσιε, ἀπ' τόν Οὐρανό, ὅπου ἀγάλλεται ἡ ἀγνή ψυχὴ σου, μὴ παύσης νά δέεσαι γιά ὅλους τούς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου, γιά ὅλα τὰ πνευματικά σου παιδιά, ἀλλά καί γιά ἐκείνους, πού ἐκούσια ἢ ἀκούσια ἔκαναν τό σταυρό σου πῖό **βαρὺ** καί πῖό **ὀδυνηρό**.

Τήν εὐχή σου, πάτερ Ἀθανάσιε, ἀγνέ ἱεουργέ τοῦ θυσιαστηρίου καί τοῦ ἄμβωνος!

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χαρίσματα καί Θεός

Α΄ Κορ. 18΄ 1-6

Πνευματοκίνητοι (στ. 1-2)

Προβλήματα είχαν δημιουργήσει χριστιανοί της πρώτης Εκκλησίας της Κορίνθου καί σέ θέματα καθαρῶς πνευματικά. "Ὅπως οἱ ὑλικά εὐκατάστατοι προκαλοῦσαν μέ τή ζωή τους, ἔτσι καί οἱ προικισμένοι μέ δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προκαλοῦσαν μέ τόν ἐγωισμό τους. "Ὅσοι εἶχαν σπουδαῖα χαρίσματα, φούσκωναν. "Ὅσοι δέ νόμιζαν, πῶς ἔχουν κατώτερα χαρίσματα, παρεπονοῦντο!

Σήμερα δέν κατανοοῦμε τόσο πολύ τό πρόβλημα τῶν χαρισμάτων, διότι ἔχουν ἀτονίσει ὠρισμένα, καί μάλιστα τά πλόν ἐντυπωσιακά. Καί καλῶς ἔχουν ἀτονίσει, διότι ὄχι μόνο δέν οικοδομοῦσαν τούς πιστούς, ἀλλά καί γίνονταν ἀφορμή ἐπάρσεως.

Παρά ταῦτα, τά ὅσα ὁ Παῦλος ἀναπτύσσει στό 12ο κεφάλαιο εἶναι ἐπίκαιρα, διότι καί σήμερα πολλοί ἀναζητοῦν χαρίσματα, «σημεῖα», καί ὄχι ἀγιότητα. «Περί δέ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν. Οἴδατε ὅτι ὅτι ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἰδωλα τὰ ἄφωνα ὡς ἄν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι» (στ. 1-2). Στήν ἀπλοελληνική: «Γιά τὰ πνευματικά δέ χαρίσματα (τοῦ Πνεύματος), ἀδελφοί, δέν θέλω νά ἔχετε ἀγνοία. Ξέρετε, ὅτι, ὅταν ἦσασθε ἐθνικοί (εἰδωλολάτρες), συρόσα-σταν πρὸς τὰ εἰδωλα τὰ ἄφωνα, σάν νά σᾶς τραβοῦσαν πρὸς αὐτά, σάν ἄβουλα ὄντα».

• Τά πνευματικά ἐδῶ δέν εἶναι τά ἀναφερόμενα στήν πνευματική ζωή. Εἶναι τά ἀναφερόμενα σίς ἐνέργειες τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

• Οἱ χριστιανοί, πλημμυρισμένοι ἀπό Πνεῦμα Ἅγιο, ἔφταναν σέ πνευματική ἔξαρσι. Τό πνεῦμα τους φωπίζοταν ἀπ' τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Ἡ ἔξαρσις αὐτή ὅμως δέν εἶχε καμμία σχέση μέ τή σατανική ἔκστασι τῶν μάτεων.

Ἄλλο Πνεῦμα Θεοῦ, καθαρὸ καί ἅγιο, καί

ἄλλο πνεῦμα σατανικό, πονηρὸ καί ἀκάθαρτο. Σπεύδει ἀμέσως ὁ Παῦλος νά κἀν τὴν ἀντιπαράθεσι, διότι ὑπῆρχαν δύο κίνδυνοι:

• **Ὁ ἕνας:** Νά ταυπιστοῦν μαντεῖα καί ἐκκλησίες. «Οἴδατε ὅτι ὅτι ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἰδωλα τὰ ἄφωνα ὡς ἄν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι» (στ. 2).

□ Οἱ εἰδωλολάτρες ἦσαν ἐνεργούμενα τοῦ Σατανᾶ. Σύρονταν καί παρασύρονταν. Ἄβουλα νούμερα, πού δέν εἶχαν νά ποῦν τίποτε τό ὠφέλιμο.

□ Οἱ προφῆτες, οἱ λαλοῦντες «φερόμενοι ὑπό Πνεύματος Ἁγίου» (Α΄ Πέτρ. α΄ 21), δέν ἦσαν τυφλά ὄργανα. Δέν ἦσαν ἀπαγόμενοι. Ἦσαν ἐνσυνείδητα ὄργανα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γνώριζαν τί λένε. Λαλοῦσαν καί λαλοῦν κατανοπτά στό λαό «ρήματα», λόγια πρὸς οἰκοδομή καί ὠφέλεια, ὄχι πρὸς ἱκανοποίησι περιεργείας ἢ πρὸς ἐπίδειξι.

Καί σήμερα: Ὁ πνευματικός, ὁ ἐξομολόγος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου, πού συμβουλεύει ἀπλᾶ, ἀλλά καί πειστικά, καμμία σχέση δέν ἔχει μέ τὰ «μέντιουμ», μέ τίς μάγισσες, μέ τούς «πνευματιστές», μέ τούς ἀστρολόγους, μέ τούς μάντις, μέ τούς «ἐξορκιστές».

Ἄλλοι αὐτοί συναποτελοῦν τό λεγόμενο Σατανισμὸ. Ἄλλοι εἶναι ἄμεσα ἐνεργούμενα τοῦ Διαβόλου, ἄλλοι ἀπατεῶνες, ἄλλοι ἀγύρτες. Ἐκμεταλλεῦομενοι τή θρησκευτικὴ τρομοκρατία, πού ἀκούει στό «Μοῦχουν κάνει μάγια!», κάνουν χρυσές δουλειές. Τό χειρότερο δέ εἶναι, ὅτι ἐπιχειρεῖται συνεργασία σατανικῶν καί «χριστιανικῶν» ὀργάνων.

• **Ὁ δεύτερος κίνδυνος.** Ὁ Διάβολος, ἀπ' τή στιγμή, πού ὁ Κύριος ἄρχισε τή διδασκίαν καί τό λυτρωτικὸ Του ἔργο, θέλησε νά συνεταιριστῆ μαζί Του.

Ἄλλο Πνεῦμα Θεοῦ, καθαρὸ καί ἅγιο, καί

Ἄλλο Πνεῦμα Θεοῦ, καθαρὸ καί ἅγιο, καί

τά δαιμόνια, μέ τό στόμα τῶν δαιμονισμένων, νά διαφημίζουν τήν παρουσία Του. Ἄλλοίμονο, ἄν μ' αὐτό τόν τρόπο ὁ Σατανᾶς ἀποσπούσε τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀνθρώπων! «Καί δαιμόνια πολλά ἐξέβαλεν ὁ Ἰησοῦς, καί οὐκ ἤφιε λαλεῖν τά δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτόν Χριστόν εἶναι» (Μάρκ. α' 34).

Τό ἴδιο ἀντέδρασε κι ὁ ἀπόστολος Παῦλος στούς Φιλίππους, ὅταν τό πονηρό πνεῦμα, μέ τό στόμα τοῦ δαιμονισμένου κοριτσιοῦ, ἔκανε τήν καλύτερη καί ἀληθινότερη διαφήμισι γιά τό ἔργο του (Πράξ. ιστ' 17).

Διάκρισις πνευμάτων (στ. 3)

Ἄλλο, λοιπόν, τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἄλλο οἱ σατανικές ἐκδηλώσεις. Γι' αὐτό ἄλλωστε ἀνάμεσα στά χαρίσματα εἶναι κι ἐκεῖνο τό «διακρίσεων πνευμάτων» (στ. 10). Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό μέσον μαντείας καί προφητείας τίθησι. Διά τοῦτο καί διακρίσεις ἔλαβον πνευμάτων, ὥστε διακρίνειν καί εἰδέναι, τίς μέν ὁ Πνεύματι φθεγγόμενος καθαρῶ, τίς δέ ἀκαθάρτῳ*» (Ε.Π.Ε. 18α,242). Μετάφρασις: Τή διαφορά ἀνάμεσα στή μαντεία καί τήν προφητεία παρουσιάζει. Γι' αὐτό ἄλλωστε ὑπῆρχε τό χάρισμα νά διακρίνουν τά πνεύματα, γιά νά ξεχωρίζουν, ποιός μέν μιλάει μέ καθαρό πνεῦμα, ποιός δέ μέ ἀκάθαρτο.

● Βασικό κριτήριον γιά νά διακρίνη κανεῖς τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἀπ' τό πονηρό πνεῦμα, εἶναι τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός. «Διό γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν, καί οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (στ. 3). Στήν ἀπλοελληνική: «*Γι' αὐτό τονίζω σέ σᾶς, ὅτι στή νέα κατάστασι λόγῳ τῆς ἐνεργείας καί τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τά πράγματα διαφέρουν, ὅτι κανεῖς, πού μιλάει μέ ἔμπνευσι τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, δέν λέει ἀναθεματισμένο (καταραμένο) τόν Ἰησοῦ, καί κανένας δέν μπορεῖ νά ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς τόν Ἰησοῦ ὡς Κύριον, παρά μέ τό φωτισμό καί τή βεβαιότητα, πού δίνει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον*».

● Τό ὄνομα Χριστός Ἰησοῦς εἶναι πιθανόν νά τό ἀκούσῃ κανεῖς καί ἀπ' τό στόμα ἀπίστων, ἀθέων, ἀκόμα καί διεφθαρμένων. Τό θέμα εἶναι, πῶς λέγεται αὐτό τό ὄνομα, πού εἶναι «τό ὑπέρ πάν ὄνομα» (Φιλίπ. β' 10).

Ἄλλος τό λέει, γιά νά περιφρονήσῃ, ἀκόμα

καί νά τό βλαστημήσῃ. Λέει «ἀνάθεμα Ἰησοῦν» (στ. 3). Μιλάει γιά τό Χριστό τόσο ἀπαξιωτικά, ὅς κι εἶναι τό πιό καταραμένο ὄνομα καί πρόσωπο.

Ἄλλος προφέρει τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός μέ εὐλάβεια, μέ δέος, μέ ἀπόλυτο σεβασμό. Τό θεωρεῖ ὡς προσκυνητό ὄνομα.

Κανένας πάντως δέν μιλάει μέ γλυκύτητα, μέ λατρεία γιά τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός, παρά μόνο ἐκεῖνος, πού ἔχει Πνεῦμα Ἅγιον. Ὁ πρῶτος φωτισμός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι γύρω ἀπ' τό ὄνομα Ἰησοῦς. Δέν εἶναι ἄνθρωπος. Εἶναι Θεάνθρωπος. Εἶναι Κύριος. «*Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς*».

Ἐνώνουν τά χαρίσματα (στ. 4-5)

Χάρισμα τό νά θαυμάζῃς καί νά πιστεύῃς στόν Κύριο Ἰησοῦ. Τό νά λατρεύῃς τόν Ἰησοῦ. Ἄλλ' οἱ χριστιανοί τῆς Κορίνθου, βλέποντας τά ἐπί μέρους χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κινδύνευαν νά ξεκάσουν τό πρῶτο, τό χάρισμα τῆς ἀγάπης στό Χριστό, ἀπ' τήν ὁποία πηγάζει καί ἡ ἀγάπη στούς ἀνθρώπους.

Τούς ἐπαναφέρει, λοιπόν, ὁ Παῦλος στήν τάξι. Καί κατά πρῶτον τονίζει, ὅτι τά χαρίσματα, εἴτε ὡς διακονίες, εἴτε ὡς ἐνέργειες, εἴτε ὡς δυνάμεις, εἴτε ὡς γλωσσολαλίες, ὅλα προέρχονται ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον: «Διαρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσί, τό δέ αὐτό Πνεῦμα καί διαρέσεις διακονιῶν εἰσί, καί ὁ αὐτός Κύριος καί διαρέσεις ἐνεργημάτων εἰσίν, ὁ δέ αὐτός ἐστί Θεός, ὁ ἐνεργῶν τά πάντα ἐν πάσιν» (στ. 4-6). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Υπάρχουν δέ διάφορα χαρίσματα, ἀλλά τό Πνεῦμα (πού τά δίνει) εἶναι ἕνα καί τό αὐτό (τό Ἅγιον Πνεῦμα δηλαδή). Καί υπάρχουν διάφορες διακονίες, ἀλλ' ὁ Κύριος (πού ἀναθέτει τίς διακονίες) εἶναι ἕνας καί ὁ αὐτός (ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός). Ἐπίσης υπάρχουν διάφορες ἐνέργειες, ἀλλ' ὁ Θεός, πού ἐνεργεῖ ὅλα σέ ὅλους, εἶναι ἕνας καί ὁ αὐτός (ὁ Θεός Πατήρ)*».

● Τά χαρίσματα δέν εἶναι γιά νά χωρίζουν, ἀλλά γιά νά ἐνώνουν. Χαρίσματα σέ πολλά πρόσωπα, ἀλλ' ἀπό τήν ἴδια πηγῇ, ἐπομένως μέ τήν ἴδια ἀξία ὡς πρός τήν ἀγάπη καί τή σωτηρία. Ἡ Πηγῇ εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός.

Ὅπως, λοιπόν, ἡ διάκρισις τῶν τριῶν Προσώπων τῆς Θεότητος ἐπιούδενι διασπᾶ τήν ἄρ-

ρηκτη καί ἄρρητη ἐνότης, τή Μία Θεότητα, ἔτσι καί οἱ διαιρέσεις τῶν χαρισμάτων ἐπ' οὐδενί λόγῳ πρέπει νά διασπούν τήν ἐνότητα τοῦ ἐνός σώματος, «ὃ ἔστιν ἡ ἐκκλησία» (Ἐφ.σ. α' 24).

Ἔτσι μπορούμε νά νοήσουμε, γιατί στό εἰσαγωγικό του χωρίο γιά τά χαρίσματα ὁ Παῦλος ἀναφέρει καί τά τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσί, τό δέ αὐτό Πνεῦμα καί διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καί ὁ αὐτός Κύριος καί διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσίν, ὁ δέ αὐτός ἐστι Θεός, ὁ ἐνεργῶν τά πάντα ἐν πᾶσιν» (στ. 4-6).

● Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο εἶναι ἡ Πηγὴ τῶν χαρισμάτων. Καί τὰ διαιρεῖ (τά διανέμει) ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσί, τό δέ αὐτό Πνεῦμα» (στ. 4). Σημασία δέν ἔχει, ποιό εἶναι τό δώρημα, ἀλλά ποῖος εἶναι ὁ δωρητής.

Ἀφοῦ σ' ὄλα δωρητής, χορηγός εἶναι τό ἕνα καί τό αὐτό Πνεῦμα, κανένας δέν εἶναι περιφρονημένος στό σώμα τῆς Ἐκκλησίας.

● Ὑστερα ἀναφέρεται ὡς Πηγὴ ὁ Κύριος, τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Τριάδος, ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός Λόγος. «Καί διαιρέσεις διακονιῶν εἰσι, καί ὁ αὐτός Κύριος» (στ. 5). Οἱ διακονίες, πού κι αὐτές εἶναι χαρίσματα, καί μάλιστα κοπιώδη, ἀποδίδονται στόν Κύριο, πού ὁ ἴδιος εἶναι τό πρότυπο τῆς διακονίας, ἀφοῦ «ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. κ' 28).

Συνήθως θαμπώνονται οἱ ἄνθρωποι ἀπό χαρίσματα ἐντυπωσιακά, ὅπως τῆς γλωσσολαλίας ἢ, τῆς θαυματουργίας. Ἄλλ' αὐτά πέραν τοῦ ὅτι καθ' ὀλοκλήριαν ἡ ἀξία καί ἡ λειτουργία τους ὀφείλεται στό Θεό, δέν ἀπαιτοῦν ξεχωριστό κόπο. Οἱ διακονίες ὅμως, τό νά κάμπτης τόν ἐγωισμό καί νά ὑπηρετῆς τοὺς ἀδελφούς σου στίς ποικίλες ἀνάγκες, καί στίς πῖο κοπιώδεις καί ἐξωτερικά εὐτελεῖς, αὐτές ἀπαιτοῦν τήν προσωπική μετοχή τοῦ ἀνθρώπου ἀπαιτοῦν κόπους καί θυσίες.

Ἄν ἐπιδιώκαμε τέτοια χαρίσματα, προσφορά καί θυσία, δέν θά ὑπῆρχε ὁ φθόνος γιά ὅσους νομίζουμε, ὅτι εἶναι ἀνώτεροι. Ὁ Σταυρός σέ καθιστᾷ ἀνώτερο καί ὑψηλότερο. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Χαρίσματα εἶχον, οἱ μὲν ἐλάττονα, οἱ δέ μείζονα... Οἱ τε γάρ τά μείζονα ἔχοντες ἐπ' ἡρόντιο κατὰ τῶν ἐλάττονα κεκτημένων

οὔτοι δ' αὖ πάλιν ἤλγουν, καί τοῖς τά μείζονα ἔχουσιν ἐφθόνουν» (Ε.Π.Ε. 18α, 240). Μετάφρασις: Εἶχαν χαρίσματα, ἄλλοι μὲν μικρότερα, ἄλλοι δέ μεγαλύτερα... Καί αὐτοί, πού εἶχαν τά μεγαλύτερα χαρίσματα, ὑπερφανεύονταν εἰς βᾶρος ἐκείνων πού εἶχαν τά μικρότερα, ἀλλά κι αὐτοί πάλι πού εἶχαν τά μικρότερα, ἔστενοχωροῦντο καί φθονοῦσαν αὐτούς, πού εἶχαν τά μεγαλύτερα.

Ἐνέργειες τοῦ Τραδικοῦ Θεοῦ (στ. 6)

● Καί ὅταν, στή συνέχεια, ὁ Παῦλος παρουσιάσῃ τὰ χαρίσματα τῶν ἐνεργημάτων, τότε ἀναφέρει τό πρῶτο πρόσωπο τῆς Τριάδος, τόν Πατέρα: «Καί διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσίν, ὁ δέ αὐτός ἐστι Θεός, ὁ ἐνεργῶν τά πάντα ἐν πᾶσιν» (στ. 6). Ἄς θυμηθοῦμε τή φράσι τοῦ Μεγ. Ἀθανασίου: «Ὁ Πατήρ, δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ποιεῖ τά πάντα».

Δέν ὑπάρχουν διαφορές στά χαρίσματα, παρὰ μόνο ὡς πρὸς τήν ἐκφανσί τους πρὸς τὰ ἐξῶ, ὅπως δέν ὑπάρχουν διαφορές στά Πρόσωπα τῆς Θεότητας.

● Ὅταν, λοιπόν, ἀκοῦμε γιά τό Πνεῦμα, πού «ἐκάσῳ δίδοται», ἄς μὴ Τό φανταστοῦμε αὐτόνομο. Ἐνεργεῖ «συνεργοῦν, ἀφοῦ ἔστι καί ἔσται ἀεί Πατρί καί Υἱῷ συνιεταιγμένον καί συναριθμούμενον ζωὴ καί ζωοποιούν, φῶς ἐκ φωτός χορηγόν» αὐτάγαθον καί πηγή ἀγαθότητος» (ἀπό τοὺς αἶνους τῆς Πεντηκοστῆς).

● Οἱ πιστοὶ ὑμνοῦν τόν Τριαδικό Θεό, ὅπου ὑπάρχει συνεργεία, ὅχι ἀπλῶς ἐνέργεια: «Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τά πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (δοξαστικό ἀποστίχων Πεντηκοστῆς).

Στό σώμα τῆς Ἐκκλησίας ὄλα τελοῦνται, διότι συντελοῦνται. Ἐνεργοῦνται, διότι συνεργοῦνται. Τό χάρισμα δέν τό λαμβάνει ὁ πιστός ὡς προσωπική ὑπόθεσι, οὔτε διότι τοῦ τό χρωστάει ὁ Θεός. Εἶναι δωρεά γιά νά συλλειτουργήσουν οἱ πιστοὶ τό μυστήριο τῆς σωτηρίας.

Ἦταν, λοιπόν, σκεφτῆς, ὅτι τό χάρισμα ἢ τό ἀξίωμα, πού ζηλεύεις στόν ἄλλο, δέν εἶναι δικό του καί δέν θ' ἀμειφθῆ περισσότερο ἀπὸ σένα γι' αὐτό, τότε καταπραῖνεται τό πάθος τῆς ζήλειας καί δοξάζεις τό Θεό γι' αὐτό, πού σου ἔδωσε, γι' αὐτό πού σέ ἔκανε, γι' αὐτό πού σέ κάλεσε.

Δ. Γ. Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Κήρυγμα τοῦ καλοκαιριοῦ

Καλοκαίρι χωρίς ἥλιο ὑπάρχει; Διακοπές χωρίς ἀναψυχή γίνονται; Γιατί, προκειμένου γιὰ τὴν πνευματική ζωή καὶ ξεκούρασι, ἔχουμε τοὺς θερινούς μῆνες διακοπὴ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων καὶ ξηρασία χωρίς δροσιά;

- Τό κήρυγμα! Αὐτό μεταδίδει τίς θεϊκές ἡλιακές ἀκτίνες. Τό κήρυγμα! Εἶναι ἡ πνευματική ἀναψυχή.

- Τό κήρυγμα σέ πολλούς ναοὺς σταματᾷ τό καλοκαίρι. Νοεῖται ὁμως λατρευτική σύναξις χωρίς τὴ διδασχὴ τῶν ἀποστόλων; (Πράξ. β' 42). Κάτι τέτοιο μοιάζει μέ βρύση χωρίς σταγόνα νερό.

- Τό κήρυγμα εἶναι τό πρῶτο ἔργο τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ μ' αὐτό μεταδίδονται οἱ ἀλήθειες τῆς πίστεως. Ἐνισχύει τοὺς πιστούς. Προφυλάσσει ἀπ' τὴν πλάνη. Δημιουργεῖ πνευματικά ἀντισώματα γιὰ ἀντίστασι στους πειρασμούς, πού προκαλοῦν μέ ἔξαρσι τό καλοκαίρι.

- Πῶς θά ὑπάρχουν πιστοί, πού ἐπικαλοῦνται τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἂν δέν ἀναζωπυρώνονται διαρκῶς μέ τό κήρυγμα; «Πῶς ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δέ πιστεύσουσιν οὐ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δέ ἀκούσουσι χωρίς κηρύσσοντος;» (Ρωμ. ι' 14).

Ἡ δικαιολογία, πού τό καλοκαίρι σταματοῦν τά κηρύγματα;

—Κάνει ζέστη.

—Δέν ὑπάρχουν συνθήκες κλιματισμοῦ, ὥστε οἱ χριστιανοί ν' ἀκούσουν ἀνετα τό κήρυγμα!

- Ἄν αὐτά εὐσταθοῦν, τότε γιατί δέν κλείνουμε τελείως τοὺς ναοὺς τό καλοκαίρι; Γιατί μέ τὴ ζέστη μπορεῖ νά γίνῃ ἡ Κυριακάτικη π.χ. ἀκολουθία (2,30 ὥρες τουλάχιστον) καὶ δέν μπορεῖ νά γίνῃ τό κήρυγμα τῶν 15 λεπτῶν;

- Τό κήρυγμα δέν τό ἐπιζητοῦν οἱ πιστοὶ καὶ δέν τό ἀπολαμβάνουν, ἐπειδὴ ὑπάρχουν ιδεώδεις συνθήκες κλιματισμοῦ, ἀλλὰ διότι τό λαχταροῦν ὡς εἶδος πρῶτης ἀνάγκης.

- Μακάρι νά ὑπάρχη στό χῶρο τῆς λατρείας καὶ τοῦ κηρύγματος ἰδανικός κλιματισμός. Ἄλλ' αὐτό θά ἐλκύση τοὺς ἀνθρώπους; Ἄλλωστε «κήρυγμα ὀδεῦον διὰ πάσης ἀνέσεως, οὐκ ἔστι κήρυγμα», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

- Ὅταν τό κήρυγμα εἶναι δροσερό νερό, «ὔδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. δ' 14), τότε σάν τά ἐλάφια τρέχουν οἱ ψυχές, εἴτε εἶναι χειμῶνας, εἴτε εἶναι καλοκαίρι.

Ἐντιμος ὁ κλέπτης;

Μπορεῖ κάποιος, πού ὄχι μέ τίμιο ἰδρώτα ἀπέκτησε ἓνα δισεκατομμύριο δραχμές νά ἔχη «ἐντιμον βίον»; Μπορεῖ κάποιος, πού ὀδηγεῖται στό Ἐφετεῖο Κακουρημάτων καὶ καταδικάζεται

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Ὁρθόδοξος Χριστιανικός
Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα
Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

Ἐπιμελητής: Ἰωάννης Καραθανασόπουλος

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχάτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €.

Κύπρου 16 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 20.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 25.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

σέ ὀκτώ χρόνια φυλάκισι γιά ὑπεξαίρεσι 66,5 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, νά εἶναι ὁ πρότερος βίος του ἐντιμος;

Δεν εἶναι ἀντιφατικά αὐτά τά δυό; Καί **κλοπή** καί **ἐντιμος βίος!** Καί παράνομος θησαυρισμός καί ἐντιμότητα!

• Τό ἐλαφρυντικό τοῦ «*ἐντίμου βίου*» λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν σέ περίπτωσι **στιγμιαίου** ἐγκλήματος, ὅταν μάλιστα γίνεται ἐν βρασμῶ, σέ ὦρα παραλογισμοῦ, σκοτασμοῦ, μανιακῆς τρέλλας.

• Ὁ **θησαυρισμός** οὔτε στιγμιαῖο ἐγκλημα εἶναι, οὔτε ἐν βρασμῶ ἐπιτελεῖται. Πρόκειται γιά **τρόπο ζωῆς**. Καθ' ὅλο τόν πρότερο βίο εἰσέπραττε παράνομα καί συνέλεξε τό ποσόν τῶν **ἐνός δισεκατομμυρίου δραχμῶν**. Ἐπομένως περί ποιοῦ προτέρου βίου μιλάμε; Ἐκτός, ἂν θεωρήσουμε «*ἐντίμον πρότερον βίον*» τήν παιδική ἡλικία τοῦ δράστη!

• Ἀλλά περί ποίου δράστη πρόκειται; Περὶ τοῦ **κ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη**, πρώην Μητροπολίτου Ζακύνθου, πρώην Μητροπολίτου Ἀττικῆς.

Ἡ δίκη του στό Τριμελές Ἐφετεῖο Κακουρημάτων διήρκεσε πολλές μέρες. Τελικά ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη στίς 19 Ἰουνίου 2006. Καταδικάστηκε σέ **κάθειρξι ὀκτώ ἐτῶν** γιά ὑπεξαίρεσι 66,5 ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἀπ' τή Μονή τῆς Νέας Μάκρης, τήν ἐπιλεγομένη «*Ὅσιος Ἐφραίμ*».

• Ὁ εἰσαγγελέας τῆς ἑδρας ἦταν κυριολεκτικά καταπέλτης κατά τοῦ κατηγορουμένου πρ. Μητροπολίτου. Ἀνήρεσε τίς αἰτιάσεις τοῦ κατηγορουμένου, ὅτι δῆθεν τόν καταδιώκουν οἱ... καλόγρης!

Τόνισε, ὅτι αἰτία γιά τίς παράνομες πράξεις του εἶναι ἡ **φιλοχρηματία**. Ἀναφερόμενος μάλιστα σέ τραπεζικές καταθέσεις τοῦ κ. Μπεζενίτη περίπου ἐνός δισεκατομμυρίου δραχμῶν, εἶπε χαρακτηριστικά: «*Οὐδεὶς βγάζει τόσα χρήματα ἀπ' τή δουλειά του*».

• Ὁ εἰσαγγελέας ζήτησε κάθειρξι δέκα ἐτῶν χωρίς τό ἐλαφρυντικό τοῦ «*προτέρου ἐντίμου βίου*».

Τελικά τό δικαστήριό ἐπέβαλε ὀκτώ χρόνια φυλακή καί δέχτηκε τό ἐλαφρυντικό τοῦ «*προτέρου ἐντίμου βίου*».

• Ὁ κ. Παντελεήμων Μπεζενίτης ὑπῆρξε ὁ ἐκλεκτός τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου καί τῆς πνευματικῆς του ομάδας.

Ἐνῶ ὁ **Μακαριώτατος**, πρό τῆς ἐκλογῆς του ὡς Ἀρχιεπισκόπου, εἶχε δηλώσει τήν ἀντίθεσί του πρὸς τό ἀντικανονικό «*ἐπιτίμιο*» στό σεμνό καί σοφό **κανονικό Μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο (Γκατζουρούλη)**, ἐνῶ εἶχε ἐκφράσει τήν ἐπιθυμία νά τακτοποιηθῇ τό θέμα τῆς φρικτῆς ἀδικίας εἰς βάρος ἐνός ὄντως σπουδαίου ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ὅταν ἦρθε ἡ ὦρα νά ὑποστηρίξη γιά τή Μητρόπολι Ἀττικῆς ἢ τόν ἀκτήμονα Νικόδημο ἢ τό φιλοχρήματο Μπεζενίτη, ἡ **ζυγαριά** τῆς προκρίσεως του ἔγειρε στόν κ. Μπεζενίτη!

Λυπούμεθα πού τώρα λυπᾶται γιά τή λαθεμένη ἐπιλογή του. Τουλάχιστον ἄς ἐνεργήσῃ, ἔστω καί ἀργά, τὰ δέοντα.

• Ἐπί τέλους ἄς ἀκουσθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: «*Τό ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἶη εἰς ἀπώλειαν*» (Πράξ. η' 20).

Ψυχές ἀφιερωμένες

Ἦρῃα μέλη τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, πιστά, συνειδητά καί ἀφιερωμένα στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἤδη βρίσκονται στή θριαμβεύουσα Ἐκκλησία. Ὁ τρόπος, πού ἔφυγαν ἦταν σκληρός. Ἐλπίζουμε, ὅτι ἀγάλλονται πλέον ἐκεῖ, ὅπου δέν ὑπάρχει πόνος.

• **Μαρία Σάκκου**. Ἀδελφή τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί θερμοῦ ἐργάτου τοῦ Εὐαγγελίου κ. Στεργίου Σάκκου.

Ἐπέστρεφε στά Γρεβενά ἀπὸ λειτουργία στό χωριό της (στήν Πίνδο) κι ὕστερα ἀπὸ αὐτοκινητιστικό δυστύχημα βρέθηκε ἡ ψυχὴ της στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ. Μέ ἐφόδιο μιὰ ζωὴ πλήρως ἀφιερωμένη στό Θεό, μέ τελευταῖο εἰσιτήριο τή θεία Κοινωνία, εἰσηλθε στό ποθούμενο, στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Τὰ **Γρεβενά** (μόνιμη κατοικία της) τήν τίμησαν. Καί πῶς νά μή τιμηθῇ μιὰ σεβάσμια σύγχρονη Ταβιθά; Ἀπὸ νεα-

ρή κοπέλλα γνώρισε τό 1946 τόν τότε ιεροκήρυκα Γρεβενών **π. Αύγουστίνο Καντιώτη**. Καί αφιερώθηκε στό έργο τής κατηχήσεως καί τής ιεραποστολής.

Ο αναστάσιμος τόνος στήν έξόδιο ακολουθία όφείλεται καί στή στάσι του άδελφου τής **Σπεργίου Σάκκου**, του τόσο αγαπητού σέ όλους μας.

● **Έλένη Ψωμά** καί **Φωτούλα Μακρή**. Μέλη τής όρθοδόξου ιεραποστολικής άδελφότητας «*Άγία Πρίσκιλλα*» τής **Κορίνθου**.

Η πρώτη αντιπρόεδρος καί ή δεύτερη μέλος του Διοικ. Συμβουλίου τής άδελφότητας. Καί οι δύο άπ' τίς παλαιότερες μαθήτριες τής μακαριστής ιεραποστολού τής Κορίνθου **Βεατρίκης Λαπατά**. Άπ' τή δεκαετία του '50 άκολούθησαν τά ίχνη του Χριστού, όπως Τόν γνώρισαν καί Τόν αγάπησαν άπ' τή θερμούργό εκείνη ψυχή.

Η Έλένη Ψωμά έκτός άπ' τήν προσφορά τής στό ιεραποστολικό έργο, είχε καί τό χάρισμα νά ψάλλη. Ύμνούσε καθημερινά τό Θεό στό Μητροπολιτικό Ναό του Άποστόλου Παύλου Κορίνθου. Οί λειτουργοί του Ναού τήν είχαν έκλεκτή καί άπαραίτητη συμπάλτρια.

Η Φωτούλα Μακρή εργάστηκε πολλές δεκαετίες στό έργο των κατηχητικών καί των άγιογραφικών κύκλων. Φιλομαθής έκ φύσεως μελέτησε έπαρκώς τήν Άγία Γραφή καί βιβλία όρθοδόξου έρμηνείας. Μέ τό χάρισμά τής μετέδιδε καί σ' άλλους τό φώς του Σταυρού καί τής Άναστάσεως.

Αυτόκινητιστικό άτύχημα (17 Ιουνίου 2006) έκοψε τό νήμα τής επίγειας ζωής τους. Σταμάτησε ό άγώνας τής παρουσίας, για ν' άκολουθήση ή δόξα τής αιώνιας, όπου «τό βραβείον τής άνω κλήσεως» (Φιλιπ. γ' 14).

Έκεί θ' αγάλλωνται οι ψυχές των δύο αφιερωμένων άδελφών.

Έκεί θά ξαναδοϋν τό πρόσωπο τής σεμνής δασκάλας τους Βεατρίκης.

Πρό παντός θά βλέπουν τό πρόσωπο του άποστόλου Παύλου, που τόσο αγάπησαν καί ύμνησαν.

Βιασμός - έξαναγκασμός

Μόνο ή έλευθερία δέν καλλιεργείται στό χώρο των παιδιών καί των νέων.

Τά παιδιά είναι έκτεθειμένα στή σαγήνη τής παρανομίας. Έξωθούνται μέ χίλιους τρόπους σέ κάθε είδους παραβατικότητα. Έξοπλίζονται μέ μέσα τής σύγχρονης τεχνολογίας, που κυριολεκτικά τά καθλώνουν, τά αποχαυνώνουν, τά οδηγούν σέ **έξαρτήσεις βλαβερές**.

● Η **χαλάρωσις** των ήθων έχει άφαιρέσει άπ' τά παιδιά τή δυνατότητα του θαυμασμού για τό ήθικό καί τό ώραίο, αλλά καί τής αντίστάσεως στους προκλητικούς πειρασμούς.

● Η **οικογένεια**, χωρίς χριστιανική συνοχή, ικανοποιεί όλες τίς άπαιτήσεις των παιδιών. Άναφέρουμε καί πάλι τό θέμα των κινητών τηλεφώνων. Έχει καταστήσει μάλιστα καί εργαλείο έκβιασμών. Βιντεοσκοποϋν σκηνές αισχρές καί διακινούν πορνογραφικό ύλικό.

● Τό **σχολείο** διοικείται κατά πλειοψηφία άπό ανθρώπους άνευ παιδείας! Τείνουν νά επικρατήσουν παντού τά συνθήματα: «*Άπαγορεύεται στό κάθε Άπαγορεύεται!*» — «*Όλα έπιτρέπονται!*»!

● Η κινητοποίηση των **φοιτητών** του παρελθόντος Ιουνίου μόνο για σπουδή, άσκησι καί αξιολόγησι δέν έκανε λόγο.

Άξιοπρόσεκτα τά όσα σημειώνει σέ έπιφυλλίδα του («Καθημερινή», 18 Ιουν. 2006) ό καθηγητής κ. Χρ. Γιανναράς:

«*Σχολείο χωρίς άσκητικό χαρακτήρα είναι έγκληματικός λαϊκισμός καί άπάτη. Τή βία στό σχολεία τήν εϋνοεί συγκεκριμένη εκπαιδευτική πολιτική, συγκεκριμένης ιδεολογίας έκσυγχρονιστικού μηδενισμού. Οί μαθητές έκβιάζονται ψυχαναγκαστικά νά αντιγράψουν τήν ένδυμασία, τό χτένισμα, τό λεξιλόγιο, τίς χειρονομίες, τήν έπιθετική συμπεριφορά...*

Η καγκελάρια τής Γερμανίας Άγκελα Μέρκελ τόλμησε τήν πολιτική άπόφαση νά έπαναφέρει τήν όμοιόμορφη ένδυμασία των μαθητών-μαθητριών στό σχολεία... Δέν σημαίνει στολή. Ση-

μαίνει προϋπόθεση δημοκρατικής λειτουργίας της σχολικής κοινότητας, τον αποκλεισμό επίδειξης ταξικών διαφορών και αναιδίας πλούτου... Φτηνιάρικος λαϊκισμός.

Πόσο γεννάει τή βία στά σχολεία ή ξέαλλη άμφίεση, τό “πάνκ” μαλλί, τά σκουλαρίκια στά άφτιά και οί χαλκάδες στή μύτη, τό κατάστικτο μέ μεταλλικές προσφύσεις ρούχο, ή ζώνη μέ τά καρφιά, τά ένισχυμένα μέ μεταλλικά έλάσματα άρβυλα, ή τό προκλητικό μακιγιάρισμα τών κοριτσιών, ή αναιδία τής άκαιρης γύμνιας, τό φανταχτερά βαμμένο μαλλί!».

Μόνο για καθυστερημένους δέν μπορεί νά κατηγορηθῆ ὁ κ. Γιανναράς.

● Πρόοδος άληθινή εἶναι νά μπορῆ νά τρέχη ή νέα γενιά ὄχι σέ ναρκοθετημένο πεδίο. Παιντοῦ νάρκες! Παιντοῦ έκβιασμοί! Παιντοῦ έξαγκασμοί! Παιντοῦ βαρβαρισμοί! Παιντοῦ «πλύσεις έγκεφάλου»!

Μέχρι τότε οί διεστραμμένοι θά επιβάλλουν τούς τρόπους τής άνελεύθερης ζωῆς τους, έν ὀνόματι μιᾶς **έλευθερίας**, πού ίσοδυναμεί μέ **φρικτή σκλαβιά**;

Ἄσυλο στους ληστές!

Ἄ έχτηκε κατά κόρον: Τό λεγόμενο **Πανεπιστημιακό Ἄσυλο** δέν εἶναι στήν πρᾶξι τίποτε άλλο, παρά καταφύγιο άναρχικῶν, πού κακοποιοῦν και καταστρέφουν και τή δημόσια περιουσία.

● Μέ άφορμή τίς **φοιτητικές κινητοποιήσεις** για τό νόμο πλαίσιο τής τριτοβάθμιας έκπαιδευσεως, και στά τρία συλλαλητήρια έδρασαν τελείως άνενόχλητοι οί «γνωστοί-άγνωστοί» κουκουλοφόροι.

Κατέστρεψαν καταστήματα, έσπασαν τράπεζες, έκαιψαν αυτοκίνητα κι έδωσαν τήν έντύπωση, πώς ὅποτε θέλουν ουσιαστικά υποκαθιστοῦν τό κράτος και διοικοῦν μέ τή **δικτατορία τής τρομοκρατίας**.

● Μέχρι τώρα έχουν λεηλατήσσει δεκάδες φορές τό Πολυτεχνείο και τά άλλα πανεπιστημιακά κτήρια. Ἐχουν κατακλέψει τό μηχανολογικό και ηλεκτρονικό έξοπλισμό τους. Ἐχουν προκαλέσει άνεπανόρθωτες κτηριακές ζημιές.

Ἡ άστυνομία δέν μπορεί νά έπεμβῆ. Γιατί; Μά υπάρχει τό περίφημο Πανεπιστημιακό άσυλο!

Ἐρθά χαρακτηρίστηκε ὡς «έλληνική πατέντα» ένα τέτοιο άσυλο.

● **Ἄσυλο** ὄχι για έλεύθερη διακίνησι ιδεών, αλλά για **άσύδοτη** επικράτησι τής καταστροφικής μανίας.

● Ἄσυλο ὄχι για έλεύθερες σπουδές, αλλά για άνενόχλητες **ζημιές**.

● Ἄσυλο ὄχι για μορφωτική πρόοδο, αλλά για **παραμορφωτική άληθεία**.

● Ἄσυλο ὄχι για ήρεμη έπιστημονική έρευνα, αλλά για βιαιοπραγίες.

● Ἄσυλο για τή **σύλλησι** κρατικής παρουσίας. Ἄσυλο για έκτροπή εἶναι έντροπή για μιᾶ εὐνομομούμενη και δημοκρατική κοινωνία.

Κομματοκινούμενοι ή πατροτρεφόμενοι φοιτητές δέν ένδιαφέρονται οὔτε για ιδέες, οὔτε για πραγματικά άσυλα.

● Τά άποτελέσματα και τών φετειῶν εισαγωγικῶν έξετάσεων φανερώουν τό πόσο έχουμε έμπνεύσει σέ μαθητές και φοιτητές τήν άνάγκη για μελέτη, σπουδή και άσκησι. 120 περίπου Τ.Ε.Ι. κινδυνεύουν νά κλείσουν, άφοῦ δέν πέρασαν οί υποψήφιοι τή βάσι, τό δέκα (10), για νά τά επανδρώσουν!

● Ὅσο για τίς τοπικές κοινωνίες, αυτές δέν νιάζονται για τό ήθικό επίπεδο τών σπουδαστῶν. Για ένα νιάζονται: Για τό «**τζίρο**», πού γίνεται, άν στήν πόλι τους υπάρχει κάποιο Α.Ε.Ι. ή Τ.Ε.Ι.!

Δέκα ευρώ τό χρόνο

■ Τήν έτήσια συνδρομή του περιοδικού (**10 Ευρώ - €**) ή στά γραφεία «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**. ή στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103**, Ἅγιο Δημήτριο ή στό λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548** τής **EUROBANK**.

■ Οί συνδρομητές του **έξωτερικού** ν' αποστέλλουν τό έμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλ.: 2103212713 και 2109765440.